

Ode aan Dous. Die fantastisch grote kanjer!

Het was 2008 toen Dous en ik elkaar weer ontmoeten.

Het was het jaar waarin ik 49 was geworden. Mijn transformatiejaar noem ik het altijd. 49 is 7 maal 7. Het cijfer 7 staat voor transformatie. In juli van dat jaar was mijn lieve Ben overleden en ruim 4 maanden later overleed mijn schat van een vader. De 2 prachtigste, liefste mannen, voor mij, in mijn leven werden in een korte tijd uit mijn leven weggerukt. Gelukkig was het alleen uit mijn fysieke leven, want ik ben er van overtuigd dat er veel meer is tussen hemel en aarde. Het voelde echt alsof ik 2 prachtige engelen op mijn schouders had en dat hebben ze ook meermaals bewezen.

Zeker toen het mooie weerzien kwam met Dous op de uitvaart van mijn vader. Waarom was er juist voor deze uitvaartorganisatie gekozen? Waarom werd Dous op de dag van de uitvaart ingezet om te helpen alles in goede banen te leiden? Was het toeval? Misschien? Of was het omdat deze 2 engelen vonden dat er wel weer eens een lichtpunt in mijn leven mocht komen?

Dous en ik kennen elkaar al vanaf onze jeugd. We groeiden op als buurkinderen en we scheidden slechts 19 dagen in leeftijd. We hebben dagelijks met elkaar gespeeld. Wat hadden wij een heerlijke plek om te spelen met die grote werf voor onze deur. Verstoppertje spelen, tikkertje, voetbal, hockey, buisje springen, hutten bouwen en niet te vergeten zwemmen in het haventje en nog veel meer. Ik vond het altijd erg gezellig in het grote gezin waar Dous uitkwam en Gerie was toen al een grote zus voor me.

Als kind was Dous altijd de pechvogel. Er was altijd wel iets aan de hand. Als er iemand zich bezerde of viel was het Dousje wel weer.

Op 2 jarige leeftijd zakte Dous door zijn rechterbeen. Verlamming? Herseninfarct?

Hij is toen in het ziekenhuis opgenomen. Alleen zijn ouders mochten op bezoek komen en die moesten beschermende kleding aan vanwege mogelijk besmettingsgevaar? Alleen hun ogen waren zichtbaar voor de kleine Dous. Zijn oudere zus Gerie denkt dat hij kinderverlamming had. Dous zelf denkt dat hij een herseninfarct had. Het is altijd een raadsel gebleven.

Hij is door Wim, zijn oudere broer, een keer net van de verdrinkingsdood gered, doordat deze hem nog net voor het krooshek van het watergemaal kon wegtrekken aan zijn arm voordat hij de grote krachtige machines van het gemaal werd in gezogen.

Hij zat vaak alleen in huis stilletjes te spelen om maar voor niemand lastig te hoeven zijn. Hij zei zelf altijd dat hij vanaf zijn 12^e jaar pas echt is gaan leven.

Nou dat is hij toen ook gaan doen. Vanaf dat moment werd Dous de dondersteen die velen van jullie ook gekend hebben.

Dous heeft de technische school niet afgemaakt. Is 2 keer blijven zitten. Als ik kijk naar zijn ontwikkelingen van de afgelopen jaren, denk ik dat hij een jongen was, die ze nu hoog intelligent genoemd hadden. Waarschijnlijk was de stof die hij leerde te simpel, waardoor hij zich niet kon concentreren.

Hij ging werken toen hij 17 jaar was in de bouw als smeerjongen bij een kraanmachinist. Later werd hij sloper/kraanmachinist. Daarna timmerman in de bouw tot 32 jarige leeftijd toen hij een herseninfarct kreeg aan de linkerzijde in het hoofd. Hiervan had hij heel kort uitvalsverschijnselen. Alleen zijn mondhoek bleef een paar dagen hangen. Wel heeft hij nog jaren lang (ruim 6 jaar) verschrikkelijke last van hoofdpijnen gehad tot hij het, zoals hij zelf zegt, een plekje heeft gegeven.

Omdat Dous arbeidsongeschikt was, is zijn vrouw op een gegeven moment buitenshuis gaan werken, waardoor hij de zorg voor de kinderen en het huishouden op zich nam.

Zijn 2 kinderen Carolien en Rick zijn altijd zijn grote trots geweest. Hij zei altijd: "Die kinderen van mij, die hebben nu werkelijk nooit een klap verkeerd gegeven", waarmee hij bedoelde zoals een goed lopende motor ook geen klap verkeerd geeft. "Ik heb echt modelkinderen. "

In 2002 komt Dous in aanraking met van de Spek uitvaart. De eerste keer dat hij al die kisten ziet, vind hij het maar helemaal niets. Toch vind hij hier zijn nieuwe carrière en hij heeft dit vak vol liefde en overgave bijna 14 jaar uitgevoerd. Gelukkig maar, want anders was ik hem in 2008 nooit tegen gekomen.

Het is natuurlijk best vreemd om je nieuwe geliefde tegen te komen op de uitvaart van je vader. Voor mij was dat ook niet meteen duidelijk. Dous had wel op die dag tegen me gezegd dat hij het heel erg had gevonden dat mijn ouders, en ik dus, op onze 12-jarige leeftijd waren verhuisd en dat ik daardoor uit zijn leven verdween. Ik had vroeger nooit geweten dat Dous stiekem verliefd op mij was. Hij was veel te verlegen om dat te laten blijken.

Ongeveer 2 weken na mijn vaders uitvaart komt Dous zo maar eens aan bij mijn moeder op een zondagmiddag. "Toevallig" ben ik ook bij mijn moeder op bezoek. Dous steekt zijn liefde voor mij niet onder stoelen of banken en voor hij naar huis gaat weet hij een telefoonnummer van me te ontfutselen. Het vervolg laat zich raden.

Omdat Dous niet meer gelukkig is in zijn huwelijk en zijn kinderen tijdens de laatste vakantie hebben aangeven dat dit de laatste keer was dat zij met hun ouders mee op vakantie waren gegaan, is het voor Dous duidelijk dat hij zo niet langer door wil leven.

Bij ons vliegt de vonk heftig over en mijn deur staat voor hem en eventueel zijn kinderen, als ze dit zouden wensen, open. Zo doet Dous zijn intrek bij mij in begin 2009.

Hier start voor mij een heerlijk leven. Wat een kanjer is die Dous zeg. Niets is hem te veel! Ik heb al mijn vriendinnen en vrouwelijke kennissen en klanten jaloers weten te krijgen. Hoe kom je aan zo'n man? Werd mij regelmatig gevraagd. Heeft hij nog broers die net zo zijn?

Tot op de dag van vandaag vind ik het ook nog steeds onvoorstelbaar dat iemand zo enorm ondersteunend en hulpvaardig kan zijn. Het huis werd geleidelijk aan van onder tot boven en van binnen en van buiten helemaal opgeknapt. En er was wat achterstallig onderhoud vanwege de ziekte van Ben!

Maar daar hield het niet mee op. Ook het gewone huishouden, zette Dous zijn schouders onder. Van ramen lappen tot stofzuigen, planten water geven, de tuin onderhouden, de was draaien, drogen en opvouwen en het helpen met koken. Niets was hem te veel. Ook al werd de was dan niet zo netjes opgevouwen als dat mijn moeder me dat ooit geleerd heeft, toch lag het iedere week weer schoon en fris in de kasten. Zelfs in de praktijk was Dous regelmatig te vinden met een stofzuiger en een stofdoek. Dous zijn credo was altijd: "Als een ander het niet doet, dan doe ik het toch gewoon."

Natuurlijk moesten ook wij in het begin even aan elkaar wennen. We hadden totaal andere levens met totaal andere gewoontes. Ik weet nog goed dat Dous heel voorzichtig aan me vroeg: "Maar als ik bij jou kom wonen, kan ik dan nog wel lekker een stukje vlees eten?" Op dat moment had ik namelijk een periode dat ik vegetarisch leefde, omdat ik nog niet de juiste bronnen had gevonden waar je diervriendelijk en verantwoord vlees kunt kopen.

"Ja hoor, natuurlijk" zei ik, "Als je maar niet van mij gaat verlangen dat ik dat vlees ook moet eten".

En zo maakten wij de eerste afspraak dat we altijd respect zouden hebben voor elkaars keuzes, ook al zouden we het persoonlijk niet eens zijn met die keuze.

Wat kan het leven toch een stuk makkelijker zijn als je zo met elkaar kunt omgaan. Dank je wel lieve Dous. Met jou was het makkelijk leven voor mij.

En dan de kanjerdagen

In het begin waren we natuurlijk enorm verliefd en kon er niets verkeerd gevonden worden aan elkaar. Toen hebben we direct al afgesproken dat wij het eens anders wilden doen dan de meeste mensen en dat we dat zo wilden houden. Het is toch heerlijk om zo van elkaar te kunnen genieten!

Toen hebben we de kanjerdagen ingevoerd. We spraken af dat we op zo'n dag heel vaak tegen elkaar zouden zeggen: "Wat ben jij een kanjer!" Het waren heerlijke dagen waarop we ons er nog meer van bewust werden hoe goed we het met elkaar hadden. Op een gegeven moment hadden we er zo'n gewoonte van gemaakt, dat we geeneens meer speciale dagen hoefden af te spreken. Tot op de dag van vandaag is iedere dag een KANJERDAG gebleven.

Lieve, lieve Dous wat houd ik veel van jou. Ik zal altijd van je houden. Waar je ook bent. In dit leven of waar dan ook. Jij bent voor altijd in mijn hart als mijn speciale KANJER!